

Ορθόδοξος Συναξαριστής :: <https://www.saint.gr>



Όσιος Σεραφείμ



Επισκεφτείτε τον ιστοχώρο μας στην διεύθυνση: <http://www.saint.gr/3339/saint.aspx> για περισσότερες πληροφορίες για τον βίο (ονόματα, βίντεο, ακολουθίες, φωτογραφίες κτλ) καθώς και για τυχών ενημερώσεις - διορθώσεις.

Τελευταία ενημέρωση βιογραφίας: N/A
Δημιουργία εγγράφου: 26/04/2026 10:39:30

Σύνοψη

Τύπος εορτής: Εορτάζει στις 21 Μαρτίου εκάστου έτους.

Ημ/νια Βίου: N/A

Βιογραφία

Ο Όσιος Σεραφεΐμ, κατά κόσμο Βασίλειος Νικολάεβιτς Μουραβιέφ, γεννήθηκε το 1865 μ.Χ. στο χωριό Βαхроμέεβο της επαρχίας Αρεφίνσκαγια, της περιφέρειας της πόλεως Γιαροσλάβλ. Το 1866 μ.Χ. βαπτίσθηκε και έλαβε το όνομα Βασίλειος προς τιμήν του Οσίου Βασιλείου του Νέου. Οι γονείς του Βασιλείου, Νικολάι Ιβάνοβιτς και Χιονία Ολύμπιεβνα Μουραβιέφ, ήταν θεοσεβούμενοι και φιλόθεοι άνθρωποι. Από μικρό παιδί ο Βασίλειος διδασκόταν μαθήματα αρετής και παρουσίαζε τα χαρακτηριστικά μιας Χριστιανικής ψυχής, τα οποία και αποκαλύφθηκαν πλήρως, στα χρόνια της ωριμότητάς του.

Ο φιλάνθρωπος Θεός του πρόσφερε την εξυπνάδα, τον ασυνήθιστο ζήλο και την προθυμία, την υπομονή και την επιμονή στην επίτευξη των στόχων του, καθώς και στην εξαιρετική μνήμη. Σε πολύ μικρή ηλικία, σχεδόν μόνος του έμαθε την γραμματική και στην συνέχεια τις αρχές της μαθηματικής επιστήμης. Τα πρώτα του βιβλία ήταν το Ευαγγέλιο και το Ψαλτήρι.

Στον έφηβο Βασίλειο άρεσε πολύ η μελέτη εκκλησιαστικών και θεολογικών βιβλίων και συγκεκριμένα αυτών που είχαν σχέση με τον βίο των Αγίων. Οι Άγιοι, όπως ο Παύλος ο Θηβαίος, οι μεγάλοι Ασκητές Αντώνιος, Μακάριος και Παχώμιος, Μαρία η Αιγυπτία, καλλιεργούσαν εντός του ρίγος σεβασμού και πνευματικής χαράς. Ήδη τότε μπροστά του απλώθηκε ένας κόσμος, που θάμπωσε όλα τα γήινα πράγματα. Στα βάθη της αγνής εφηβικής ψυχής του γεννήθηκε η σκέψη της μοναχικής αγγελικής μορφής. Για τους γύρω του αυτός ο σκοπός αποτελούσε ακόμα μυστικό.

Όταν υπήρχε ελεύθερος χρόνος η οικογένεια Μουράβιεφ πήγαινε για προσκύνημα σε ναούς και μοναστήρια. Με μεγάλη χαρά επισκεπτόταν τη Λαύρα της Αγίας Τριάδος και την Σκήτη της Γεθσημανή, όπου ζούσε ο γνωστός γέροντας Βαρνάβας (Μερκούλωφ). Ο γέροντας υπήρξε σοφός δάσκαλος και χαρισματούχος. «Χωρίς τον Θεό, ούτε στο κατώφλι!», ήταν η αγαπημένη παραίνεση του γέροντος Βαρνάβα, με την οποία δεχόταν τους επισκέπτες. Αυτά τα λόγια χαραχθηκαν στην ψυχή του νεαρού Βασιλείου και τα έκανε νόμο για την ζωή του.

Έτσι, με τρόπο σχεδόν απαρατήρητο, έβαλε ο Πανάγαθος Κύριος στην καρδιά του Βασιλείου, από μικρή ηλικία, τους σπόρους του ήθους και της αγιότητας. Και οι σπόροι αυτοί έπεσαν σε γόνιμο έδαφος.

Ξαφνικά ήλθε θλίψη. Ο Κύριος κάλεσε κοντά του τον Νικολάι Ιβάνοβιτς Μουραβιέφ. Ήταν μόνο τριάντα εννέα ετών. Η οικογένεια περνούσε μεγάλη δοκιμασία. Η μητέρα του Βασιλείου ήταν φιλάσθενη και μετά το συμβάν η κατάστασή της επιδεινώθηκε. Ο Βασίλειος έπρεπε να αναλάβει το χρέος να συντηρήσει την οικογένειά του.

Όμως η Θεία Πρόνοια προσέφερε την βοήθειά Της στην πτωχή οικογένεια. Ένας συγχωριανός τους, δίκαιος και ευσεβής άνθρωπος, που εργαζόταν στην Αγία Πετρούπολη, κάλεσε τον Βασίλειο στην πόλη με σκοπό να τον βοηθήσει να βρει δουλειά. Η μητέρα του τον ευλόγησε με την εικόνα της Θεοτόκου και ο δεκάχρονος Βασίλειος έφυγε για την Αγία Πετρούπολη.

Εκεί ο Βασίλειος δυσκολεύθηκε πολύ στο να προσαρμοστεί στην έντονη ζωή της πρωτεύουσας. Με την βοήθεια του προστάτη του πήρε την θέση του διανομέα σε ένα από τα καταστήματα του Γκοστίνι Ντβορ, δηλαδή του εμπορικού κέντρου της Αγίας Πετρούπολεως. Από τις πρώτες ημέρες, λόγω ζήλου για την καλή εκτέλεση της εργασίας και της προθυμίας του, ο Βασίλειος κέρδισε την εμπιστοσύνη του εργοδότη του. Στην συνέχεια αναλαμβάνει τις πιο δύσκολες δουλειές, τις οποίες με την βοήθεια του Θεού εκτελεί κατά τον καλύτερο τρόπο. Σχεδόν όλο του τον μισθό τον αποστέλλει στην μητέρα του, κρατώντας μόνο ένα μικρό μέρος για τις βασικές του ανάγκες.

Ήλθε όμως η στιγμή που η τάση του Βασιλείου προς τον μοναχισμό γίνεται πιο έντονη. Ήταν περίπου δεκατεσσάρων ετών, όταν κάποια ημέρα επισκέφθηκε τη Λαύρα του Αγίου Αλεξάνδρου Νέφσκυϊ και ζήτησε συνάντηση με τον ηγούμενο. Όμως ο ηγούμενος εκείνη την ημέρα έλειπε. Εκείνη την περίοδο στη Λαύρα βρίσκονταν γέροντες, που ήταν γνωστοί σε όλη την Ρωσία. Του πρότειναν, λοιπόν, να συναντήσει έναν από αυτούς τους γέροντες. Γονατιστός, με δάκρυα στα μάτια, διηγήθηκε τότε ο Βασίλειος σε κάποιον γέροντα την μεγάλη του επιθυμία. Σε απάντηση άκουσε από τον γέροντα μια συμβουλή, η οποία αποδείχθηκε προφητική: να παραμείνει στον κόσμο, να ασχοληθεί με καλές και δεκτές από τον Θεό πράξεις, να δημιουργήσει καλή και ευσεβή οικογένεια, να δώσει σωστή ανατροφή στα παιδιά του και μαζί με την σύζυγό του, όλη την υπόλοιπη ζωή τους να την αφιερώσουν στον μοναχισμό. Και στο τέλος ο γέροντας είπε: «Βασίλειε! Σε περιμένει ένας δύσκολος δρόμος με πολύ θλίψη. Ακολουθήσε τον μπροστά στον Θεό και στη συνείδησή σου. Θα φθάσει η στιγμή και ο Θεός θα σε ανταμείψει...». Έτσι παρουσιάστηκε στον Βασίλειο η βούληση του Θεού. Όλο το υπόλοιπο του βίου του αποτελούσε μια προετοιμασία για την μοναστική ζωή. Ήταν ένα κατόρθωμα υπακοής που κράτησε περισσότερο από σαράντα χρόνια.

Τις ελεύθερες ώρες του τις περνούσε στο ναό, όπου προσευχόταν ή μελετούσε. Προσπαθούσε συνέχεια να διδάσκει τον εαυτό του, ενώ σε κάθε ευκαιρία πήγαινε στο χωριό του και βοηθούσε την μητέρα του. Την αγαπούσε πολύ και συνέχεια προσευχόταν γι' αυτήν.

Ο εργοδότης του Βασιλείου με όλα τα μέσα ενθάρρυνε τον θεοσεβούμενο τρόπο της ζωής του. Εκτιμούσε πολύ το ήθος, την πρακτικότητα, την εξαιρετη εργατικότητα και το αναμφισβήτητο εμπορικό ταλέντο του υπαλλήλου του. Όταν δε ο Βασίλειος έκλεισε τα δέκα επτά του χρόνια, τον έκανε προϊστάμενο του γραφείου της επιχείρησης. Στο μέλλον ήλπιζε να τον έχει συνétaιρο.

Λόγω των υποχρεώσεών του, ο νεαρός προϊστάμενος έπρεπε να επισκέπτεται την Μόσχα, το Νιζνί - Νόβγκοροντ και άλλες πόλεις της Ρωσίας, τότε με την συγκατάθεση του εργοδότη του επισκέπτεται τους ευλογημένους τόπους που βρίσκονται κοντά. Πηγαίνει πάντα στη μονή του Οσίου Σεργίου του Ροντονέζ, για να προσευχηθεί. Οι προσκυνητές που επισκέπτονταν τη Λαύρα, προσπαθούσαν πάντα να επισκεφθούν τη Σκήτη της Γεθσημανή, για να προσκυνήσουν την ιερά εικόνα της Θεοτόκου του Τσέρνιγκωφ και να πάρουν την ευλογία και τη συμβουλή του γέροντος Βαρνάβα. Ο ίδιος ο Θεός έφερε ξανά το νεαρό Βασίλειο κοντά στον γέροντα και, μετά την μεγάλη συζήτηση που είχαν, ο Βασίλειος έγινε πνευματικός υιός του γέροντος Βαρνάβα.

Με την ευλογία του γέροντος Βαρνάβα, ο Βασίλειος προσπαθούσε συνέχεια να ασκείται στην προσευχή, να έχει καθαρή την σκέψη του και να αντιστέκεται στους πειρασμούς.

Έφθασε η στιγμή, ο Βασίλειος να διαλέξει την σύντροφο της ζωής του. Έτσι το έτος 1890 μ.Χ., με την ευχή του πνευματικού του, νυμφεύεται την Όλγα Ιβάνοβνα Ναϊντένοβα.

Το έτος 1892 μ.Χ. ο Βασίλειος ανοίγει δική του επιχείρηση. Έχοντας την απαραίτητη πείρα και τις σταθερές εμπορικές διασυνδέσεις, ασχολείται με την παραγωγή και εμπορία γουναρικών. Ένα μεγάλο μέρος των εμπορευμάτων, εξαγόταν στο εξωτερικό: Γερμανία, Αυστρο-Ουγγαρία, Αγγλία, Γαλλία και άλλες χώρες.

Το έτος 1895 μ.Χ. γεννήθηκε ο υιός τους, ο Νικόλαος και μετά η κόρη τους, η Όλγα. Όμως το κορίτσι πέθανε σε πολύ μικρή ηλικία και μετά τον θάνατό της, ύστερα από κοινή συμφωνία, και ευλογία του γέροντα Βαρνάβα, οι σύζυγοι Μουράβιεφ συνεχίζουν την κοινή τους ζωή ως αδέρφια. Οι προσευχές του πνευματικού τους πατέρα τους βοήθησαν να κρατηθούν στέρεοι στην απόφασή τους.

Η οικογένεια των Μουραβιέφ, μετά από κάθε Θεία Λειτουργία σε μεγάλη εορτή και πανήγυρη, προσέφερε φαγητό σε πτωχούς ανθρώπους. Μετά το «Πάτερ ήμῶν» ο Βασίλειος τους μιλούσε για την σημασία της εορτής και για τον βίο του Αγίου που εόρταζαν, τους ευχαριστούσε και ευχόταν σε όλους, που επισκέφθηκαν το σπίτι του. Όταν τελείωνε το γεύμα, προσέφερε στους καλεσμένους του δώρα και χρήματα και τους καλούσε στην επόμενη εορτή. Ως πιστός μαθητής του γέροντος Βαρνάβα, ο Βασίλειος έλεγε: «Όλο το κακό πρέπει να σκεπασθεί μόνο με την αγάπη. Όσο πιο χαμηλή είναι η θέση σου, τόσο πιο πολύτιμος είσαι για μένα». Μόνο ο Θεός γνωρίζει πόσοι πτωχοί και ασθενείς μνημόνευαν στην προσευχή τους εξ όλης της καρδιάς τους, τα ονόματα Βασίλειος και Όλγα, ζητώντας υγεία και σωτηρία για τους ευεργέτες τους.

Ο Βασίλειος βοηθούσε ναούς και μονές και ως εύσπλαχνος Σαμαρείτης πρόσφερε δωρεές για την συντήρηση των γηροκομείων, το μεγαλύτερο εκ των οποίων βρισκόταν στη διεθνή λεωφόρο (σήμερα λεωφόρο Μοσκόβκι) του μοναστηριού Νοβοντέβτσι. Με κάθε ευκαιρία οι αγαπημένοι σύζυγοι επισκέπτονταν τα γηροκομεία, προσφέροντας την παρηγοριά και την ζεστασιά τους στους αδύναμους και μόνους.

Οι Μουραβιέφ πολλές φορές έπαιρναν σπίτι τους, τους ασθενείς από τα κρατικά νοσοκομεία. Οι άρρωστοι ανάρρωναν καλύτερα σε συνθήκες ενός φιλόξενου σπιτιού. Η εγκάρδια συμπόνια και η ειλικρινής αγάπη, έκαναν θαύματα.

Το έτος 1903 μ.Χ. η Ρωσία εόρτασε τον Όσιο Σεραφείμ του Σάρωφ. Ήταν θέλημα Θεού να βρεθούν εκεί, στη μονή του Σαράτοβο, η Όλγα με τον Βασίλειο. Ο Βασίλειος από την εφηβική του ηλικία εκτιμούσε βαθιά τον Όσιο Σεραφείμ. Θυμόταν πάντα τα λόγια του Οσίου, ότι ο πραγματικός σκοπός της Χριστιανικής ζωής είναι η απόκτηση του Αγίου Πνεύματος.

Στις αρχές του 1906 μ.Χ. ο πατέρας Βαρνάβας αρρώστησε βαριά. Για τελευταία φορά επισκέπτεται την γυναικεία μονή Ιβήρων - Βίκσουν, την οποία ίδρυσε ο ίδιος και την Αγία Πετρούπολη. Εδώ πέρασε δύο ημέρες, συναντήθηκε με τα αγαπημένα πνευματικά του τέκνα, τους ευχαρίστησε για την αγάπη του προς το πρόσωπό του και την ευεργεσία τους προς τη μονή Ιβήρων, παρακαλώντας να την βοηθήσουν και στο μέλλον. Στις 17 Φεβρουαρίου ο γέροντας Βαρνάβας κοιμήθηκε με ειρήνη.

Πραγματικός φίλος για τον Βασίλειο έγινε ο αρχιμανδρίτης Θεοφάνης (Μπιστρόε), ο πνευματικός της τσαρικής οικογένειας και μελλοντικός Αρχιεπίσκοπος Πολτάβσκι, ο οποίος εκείνη την περίοδο διατελούσε επιθεωρητής της θεολογικής ακαδημίας της Αγίας Πετρούπολεως.

Ο μελλοντικός Επίσκοπος διέκρινε αμέσως στον Βασίλειο, τον πραγματικά ευσεβή και ταπεινό ασκητή. Τους συνέδεσε, επίσης, η αγάπη στις επιστήμες. Στον Βασίλειο πάντα άρεσε η ιστορία και, ο Αρχιμανδρίτης Θεοφάνης, ως καθηγητής της βιβλικής ιστορίας, αποτελούσε γι' αυτόν ασύγκριτο συνομιλητή και διδάσκαλο.

Το έτος 1905 μ.Χ. ο Βασίλειος γίνεται τακτικό μέλος του Φιλανθρωπικού Οργανισμού της πόλεως Γιαροσλάβλ, του μεγαλύτερου στη Ρωσία. Πολλοί γνωστοί Ιεράρχες και εκκλησιαστικοί παράγοντες εκείνης της εποχής, όπως ο Άγιος Ιωάννης της Κρονστάνδης (βλέπε 20 Δεκεμβρίου), υπήρξαν μέλη του Οργανισμού. Το έτος 1908 μ.Χ. γίνεται μέλος του Οργανισμού ο Θεοφιλέστατος Τύχων, μελλοντικός Πατριάρχης της Ρωσίας (βλέπε 7 Απριλίου), ο οποίος τότε διηύθυνε την καθέδρα του Γιαροσλάβλ.

Από το έτος 1917 μ.Χ. αρχίζει η εποχή της δοκιμασίας για την Ρωσία. Κατά τα πρώτα τρία χρόνια μετά την Οκτωβριανή επανάσταση, η οικογένεια Μουραβιέφ μένει εκτός πόλεως. Η νέα εξουσία κρατικοποίησε την εμπορική επιχείρηση της οικογένειας Μουραβιέφ και ο Βασίλειος, ελεύθερος πλέον από τις κοσμικές του υποχρεώσεις, βυθίζεται στη μελέτη των έργων των Αγίων Πατέρων.

Με την ευλογία του Μητροπολίτη της Αγίας Πετρούπολεως, Βενιαμίν, καταφεύγει στη μονή του Αγίου Αλεξάνδρου Νέφσκυϊ, και στις 13 Σεπτεμβρίου 1920 μ.Χ. ο Βασίλειος υποβάλλει αίτηση στη γεροντία της Λαύρας, με παράκληση να τον δεχθούν στην αδελφότητα. Η απάντηση ήταν θετική. Το πρώτο διακόνημα που του ανατέθηκε ήταν αυτό του νεωκόρου. Την ίδια περίοδο γίνεται δόκιμη της μονής Νοβοντέβιτσι και η σύζυγος του Βασιλείου, η Όλγα.

Ήδη στις 26 Οκτωβρίου 1920 μ.Χ. ο Επίσκοπος Βενιαμίν ευλογεί τη χειροθεσία των δόκιμων Βασιλείου και Όλγας, που ονομάζονται αντίστοιχα Βαρνάβας και Χριστίνα. Σε λίγο ο πατέρας Βαρνάβας γίνεται ιεροδιάκονος και του ζητείται να αναλάβει το γραφείο του κοιμητηρίου. Αυτή η θέση ήταν η πιο δύσκολη στη μονή. Η χώρα υπέφερε από τον εμφύλιο πόλεμο. Ο κόκκινος στρατός πολεμούσε τον λευκό στρατό. Στα νεκροταφεία των περιοχών Νικόλσκι, Τίχβινσκι και Λαζαρέβσκι το κλάμα δεν σταματούσε.

Ο πατέρας Βαρνάβας συμμετείχε ενεργά στο πιο μαζικό εκκλησιαστικό - κοινωνικό κίνημα υπερασπίσεως της πίστεως, που οργάνωσε η αδελφότητα του Αγίου Αλεξάνδρου στις αρχές της δεκαετίας του 1920 μ.Χ.

Αυτή η περίοδος ήταν πολύ δύσκολη για την Λαύρα. Οι εκπρόσωποι της εξουσίας συνέχισαν επενέβαιναν στις υποθέσεις της μονής, δημιουργώντας κάθε φορά διάφορα διοικητικά προβλήματα.

Παρ' όλα αυτά η μοναστική ζωή στη Λαύρα όχι μόνο δεν έσβηνε, αλλά βρισκόταν σε κατάσταση πρωτοφανούς ανόδου. Η μονή αποτελούσε πραγματικό κέντρο της εκκλησιαστικής ζωής της Αγίας Πετρούπολεως. Εκεί δημιουργήθηκε ο σταθμός συλλογής χρημάτων για τους πεινασμένους, παραχωρήθηκαν χώροι της Λαύρας στους άστεγους αναπήρους πολέμου, εύρισκαν καταφύγιο τα ορφανά και καθημερινά προσφερόταν φαγητό στους πτωχούς. Το έργο της σιτίσεως ανατέθηκε στον πατέρα Βαρνάβα.

Στις 11 Σεπτεμβρίου 1921 μ.Χ. ο Μητροπολίτης Βενιαμίν χειροτόνησε τον πατέρα Βαρνάβα σε ιερέα. Ο πρώην έμπορος γνώριζε καλά την ζωή των ανθρώπων από διαφορετικά στρώματα, από έναν απλό εργάτη μέχρι τον διανοούμενο και κατανοούσε τις πνευματικές τους ανάγκες και τα προβλήματά τους. Εκείνη την εποχή οι ψυχές πολλών πιστών στρέφονταν στον απλό και πράο πατέρα Βαρνάβα. Όλο και περισσότερος κόσμος ερχόταν στο κελί του για πνευματική καθοδήγηση και παρηγοριά.

Μεγάλη θλίψη προκάλεσαν στον πατέρα Βαρνάβα οι συλλήψεις των αγαπημένων του φίλων και συναγωνιστών: του αρχιμανδρίτη Βενιαμίν, του Επισκόπου Λάντοζκι Ιννοκεντίου, του Επισκόπου Γιάμπουρσκι Νικολάου (Γιαρουσέβιτς), των αρχιμανδριτών Γουρίου και Λέοντος, του ιερομονάχου Εμμανουήλ και πολλών άλλων από την αδελφότητα της Λαύρας.

Μαζί με τις συλλήψεις ήλθαν και οι καινούργιες συμφορές. Στις 17 Ιουλίου ο νέος Επίσκοπος Νικόλαος (Σόμπολεφ) δηλώνει ότι έχει όλα τα δικαιώματα επί της Λαύρας και απαγορεύει τη μνημόνευση του Πατριάρχη Τύχωνος. Η εξουσία στήριζε φανερά μια μερίδα του κλήρου που την ακολούθησε. Εκείνη την στιγμή ο ιερομόναχος Βαρνάβας (Μουραβιέφ), ο πνευματικός της μονής αρχιμανδρίτης Σέργιος (Μπιριουκόφ) και ο ιερομόναχος Βαρλαάμ (Σατσερντότσκι), το πνευματικό κύρος των οποίων ήταν πολύ μεγάλο, συμβούλεψαν τους αδελφούς να δείχνουν επιεικείς απέναντι στη νέα διοίκηση της Λαύρας και να δεχθούν την προσωρινή και επιφανειακή υποχώρηση, ειδάλλως το μοναστήρι αναπόφευκτα θα έκλεινε. Ο χρόνος τους δικαίωσε. Μετά την απελευθέρωση του Πατριάρχη Τύχωνος από τη φυλακή, το έτος 1923 μ.Χ., η Λαύρα βρήκε τον κανονικό της ρυθμό.

Δεν ήταν καθόλου εύκολο για τους μοναχούς να διατηρήσουν την εσωτερική τους γαλήνη σε αυτή την πολυτάραχη εποχή.

Αμέσως μετά τα γεγονότα, ο πατέρας Βαρνάβας εκλέγεται από τη διοίκηση και την αδελφότητα της Λαύρας, μέλος της Γεροντίας και διορίζεται σε πιο υπεύθυνη διοικητική θέση, στη θέση του ταμιά της Λαύρας. Παρόλο που ο Βαρνάβας επεδίωκε την απομόνωση και την απαλλαγή από την φροντίδα των κοσμικών υποθέσεων, ανέλαβε το νέο του διακόνημα με πραότητα και υπακοή στο θέλημα του Θεού.

Λίγο αργότερα ετοιμάζεται εσωτερικά, για να αναλάβει το διακόνημα του πνευματικού. Λίγο πριν του ανατεθεί το διακόνημα της ιεράς εξομολογήσεως κείρεται, περί τα τέλη του 1926 μ.Χ. ή τις αρχές του 1927 μ.Χ., μεγαλόσχημος μοναχός και λαμβάνει το όνομα Σεραφείμ, προς τιμήν του Οσίου Σεραφείμ του Σάρωφ.

Κατά την περίοδο των ταραχών ο ταπεινός ασκητής έλεγε προς τους πιστούς: «Η υπομονή σας θα εξασφαλίσει τη σωτηρία της ψυχής σας. Σε μας μένει μόνο να εγκαταλείψουμε τον εαυτό μας στον Θεό και να Τον παρακαλάμε για συγχώρηση. Να θυμόμαστε ότι ο Θεός είναι αγάπη και ελπίζουμε στο έλεός Του».

Όμως οι πολύωρες εξομολογήσεις μέσα στο ναό, οι συνεχείς ψύξεις, οι απίστευτα φυσικές και πνευματικές υπερφορτώσεις, επιδείνωσαν την κατάσταση της υγείας του Οσίου Σεραφεΐμ. Οι ιατροί διέγνωσαν μεσοπλευρία νευραλγία, ρευματισμό και θρομβοφλεβίτιδα των κάτω άκρων ταυτόχρονα. Οι πόνοι στα κάτω άκρα έγιναν αβάσταχτοι. Για αρκετό χρονικό διάστημα ο Όσιος Σεραφεΐμ δεν έλεγε σε κανέναν τίποτα για τις ασθένειές του και συνέχιζε με απίστευτη γενναιότητα να τελεί τη Θεία Λειτουργία και το μυστήριο της ιεράς εξομολογήσεως. Το πρόσωπο του Οσίου φώτιζε πάντοτε μια ηρεμία και χαρά και κανένας από τους αδελφούς δεν μπορούσε να φαντασθεί τον πόνο που ένιωθε. Μόνο η φωνή του κάποια στιγμή γινόταν πολύ σιγανή.

Έφθασε η ημέρα που ο Όσιος Σεραφεΐμ δεν μπορούσε να σηκωθεί από το κρεβάτι.

Την καινούργια δοκιμασία, την ασθένεια, την δέχθηκε ο Όσιος με εξαιρετική ηρεμία και υπομονή, σαν να ήταν το επόμενο λειτούργημα που του ζήτησε ο Θεός. Δεν υπήρχε ούτε μικροψυχία, ούτε δυσαρέσκεια. Ευχαριστώντας συνέχεια τον Κύριο, ο Όσιος έλεγε σε αυτούς που τον επισκέπτονταν: «Είμαι αμαρτωλός, αξίζω περισσότερα! Υπάρχουν άνθρωποι που υποφέρουν από χειρότερες ασθένειες!».

Ο καιρός περνούσε και η κατάσταση της υγείας του Οσίου παρουσίαζε επιδείνωση. Ήταν εξήντα τριών ετών τότε. Εμφανίσθηκαν η πνευμονική και καρδιακή ανεπάρκεια. Οι ιατροί τον συμβούλευσαν να μετακομίσει στην εξοχή και επιλέχθηκε η περιοχή της Βυρίτσας.

Ο Μητροπολίτης Σεραφεΐμ (Τσιτσάγκωφ), ο οποίος είχε ιατρικές γνώσεις, διάβασε το πόρισμα των ιατρών και αμέσως έδωσε την ευλογία του για το ταξίδι.

Μετά την μετακόμιση στη Βυρίτσα, ο Όσιος Σεραφεΐμ δεν επισκέπτεται τους ιατρούς: «Για όλα υπάρχει η βούληση του Θεού. Η ασθένεια είναι σχολή της πραότητας, όταν πραγματικά γνωρίζεις την ανημποριά σου....».

Την Δευτέρα, την Τετάρτη και την Παρασκευή ο Όσιος δεν έτρωγε τίποτε. Κάποιες φορές δεν έτρωγε καθόλου για μερικές ημέρες. Πολύ σπάνια έπινε τσάι με λίγο ψωμί. Κάθε εβδομάδα κοινωνούσε από τους ιερείς της περιοχής. Όμως, εκτός αυτού, στο κελί του Οσίου υπήρχαν πάντοτε τα Τίμια Δώρα και όλα τα απαραίτητα για την Θεία Κοινωνία. Νιώθοντας την εσωτερική ανάγκη κοινωνούσε μόνος.

Προς μίμηση του ουράνιου διδασκάλου του, ο Όσιος Γέροντας της Βυρίτσας προσευχόταν στον κήπο επάνω σε πέτρα, μπροστά στην εικόνα του θαυματουργού Αγίου Σεραφεΐμ του Σάρωφ.

Από την αρχή του Β' Παγκοσμίου Πολέμου, ο Όσιος Σεραφεΐμ προσευχόταν καθημερινά επάνω στην πέτρα. Και οι προσευχές του έφθαναν στον Κύριο. η αγάπη αποκρινόταν στην αγάπη. Μόνο ο Θεός γνωρίζει πόσες ανθρώπινες ψυχές έσωσαν εκείνες οι προσευχές. Είναι το μόνο αναμφίβολο, ότι σαν μια αόρατη κλωστή συνέδεαν τη γη με τον ουρανό, ζητούσαν και πρόσμεναν το έλεος του Θεού, αλλάζοντας με έναν τρόπο μυστικό, την πορεία πολλών σοβαρών γεγονότων.

Όμως ο χρόνος του γήινου ταξιδιού του Οσίου, πλησίαζε στο τέλος. Ο Όσιος Σεραφεΐμ γνώριζε την στιγμή που θα περνούσε στην αιωνιότητα. Μια μέρα πριν το τέλος του, ευλόγησε τους συγγενείς και τους φίλους του με την εικόνα του Οσίου Σεραφεΐμ του Σάρωφ.

Πολύ νωρίς εκείνο το πρωινό του έτους 1949 μ.Χ. φανερώθηκε στον Όσιο Σεραφείμ η Παναγία και με το δεξί της χέρι του έδειξε τον ουρανό. Ο Όσιος παρακάλεσε να μην τον ενοχλήσει κανείς. Η ημέρα πέρασε με πολύ προσευχή, την ανάγνωση του Ευαγγελίου και του Ψαλτηρίου. Γύρω στις 2, μετά το μεσονύκτιο, ο Όσιος Σεραφείμ έκανε τον σταυρό του και ψελλίζοντας την ικεσία «Σώσε, Κύριε και ελέησε όλον τον κόσμο» έφυγε για την αιωνιότητα.

Το λαϊκό προσκύνημα συνεχιζόταν για τρεις ημέρες. Όλοι ένιωθαν ότι τα χέρια του Οσίου ήταν μαλακά και ζεστά σαν να ήταν ζωντανός. Κάποιοι ένιωθαν ευωδία δίπλα στο φέρετρο. Την πρώτη ημέρα μετά τον θάνατο του Οσίου θεραπεύθηκε ένα τυφλό κοριτσάκι. Η μητέρα του το πήγε κοντά στο φέρετρο και είπε στο παιδί της: «Φίλησε το χέρι του παππού». Και σε λίγο έγινε το θαύμα.

Αγιογραφίες / Φωτογραφίες



Όσιος Σεραφείμ

Σχετικές συνδέσεις

1. [Όσιος Βαρνάβας της Γεθσημανή](#)